

Wahyué Gusti Yésus Kristus - Nomer Telu

Mbabar Dhasar-Dhasar Kenabian: Sawijining Panaliten babagan Wahyu lan Dalaning Kayekten

Jeff Pippenger

2023-08-21

“Mangkono, sajroning nlusuri pategalan lan ngedhuk kanggo nemokake watu-watu aji bebener, kasugihan-kasugihan kang kapendhem dadi kasumurupan. Tanpa diduga kita nemokake bijih aji kang kudu diklumpukake lan disimpen minangka bandha. Lan panelusuran iku kudu diterusake. Nganti saprene, akèh banget bandha kang wis ditemokake iku mapan cedhak lumahing lemah, mula gampang dipikolehi. Nalika panelusuran ditindakake kanthi bener, saben upaya ditindakake supaya pangerten lan ati tetep resik. Nalika pikiran dijaga supaya tetep kabuka lan tansah nlusuri pategalan panyingkapan, kita bakal nemokake endhapan-endhapan bebener kang sugih.”

“Bebener-bebener lawas bakal kawedhar ana ing bab-bab anyar, lan bakal katon bebener-bebener kang wis kalirwakake sajroning panelusuran. Bebener-bebener kang agung wis kakubur ing sangisoring kasamaraning kasalahan, nanging bakal kapanggih dening wong kang sregep nggolèki. Nalika panjenengané nemokake lan mbukak pawon simpenaning permata-permata bebener kang aji, iku dudu sawijining rampasan; awit saben wong kang ngregani permata-permata iki bisa ndarbeni, lan banjur wong-wong mau uga nduwèni pawon simpenan kanggo dibukak marang wong liya. Wong kang mènèhi marang wong liya ora nyuda bandhané dhéwé; awit nalika panjenengané nliti iku supaya bisa nyuguhaké kanthi cara kang bisa narik kawigatèn wong liya, panjenengané nemokake bandha-bandha anyar...”

“Wong-wong sing ngadeg ana ing ngarsané umat minangka guru-guru kayektèn kudu gumumul karo tema-tema gedhé. Wong-wong mau aja nggunakaké wektu sing aji kanggo ngrembug prakara-prakara sepele. Padha sinaunen Sabda, lan wartakna Sabda. Sabda iku dadèkna ana ing tangané minangka pedhang sing landhep, landhep loro sisih. Sabda iku supaya neksèni marang kayektèn-kayektèn ing jaman biyèn lan nuduhaké apa sing bakal kelakon ing tembé.”

“Cahya kang saya nambah bakal madhangi sakehing bebener agung saka piwulang ramalan, lan kabèh iku bakal katon kanthi kasumerepan lan kamulyan kang seger, awit sorot padhang saka Srengéngé Kabeneran bakal madhangi sakabèhé.” Manuscript Releases, volume 1, 37–40.

Aku pracaya manawa saiki aku wis nyawisake cukup gambaran profetik lumantar artikel-artikel sadurunge supaya ana titik rujukan sing prayoga nalika kita wiwit nerusake lumantar kitab Wahyu. Manawa panjenengan maca artikel-artikel iki kanthi online, aku ngarep-arep panjenengan mangertos manawa artikel-artikel kasebut kaurut miturut tanggal. Aku mangertos manawa ana wong-wong sing ngetutake artikel-artikel iki sing wis kulina

karo sapérangan gedhé saka apa sing dakwedharake, lan marang wong-wong mau aku ngaturake panyuwun pangapunten awit saka sakehing pangulangan mau. Aku wis ngupaya maringi cekape panyengkuyung alkitabiah tumrap kayekten-kayekten sing kita rembag, supaya wong sing isih anyar tumrap prinsip-prinsip sing dipigunakaké déning Future for America bisa mangertos lan tetep melu kanthi temen, senadyan bisa uga isih kurang kulina karo konsep-konsep iki tinimbang akèh ing antarané kita sing wis padha mangertosi.

Ana sawetara bebener kang banget kiyat, kang nganti bubar iki durung nate dakweruhi, kang wus kabukak ana ing kitab Wahyu. Satemene aku bisa wae mung ngaturake bebener-bebener iku marang umum tanpa luwih dhisik mbangun sawijining dhasar panyengkuyung kenabian sadurunge dakbabarake, nanging bebener-bebener mau sanget enggal lan sanget serius, mulane aku ora gelem ngandharake tanpa ana sawijing dhasar kanggo mapanake bebener-bebener iku, kang miturut kapitadosanku dipratelakake minangka pambukakan segel kitab Wahyu kang kelakon sasuwene sadurunge wektu kasempatan rahmat ditutup.

Lan Panjenengané ngandika marang aku, “Aja nyégel pangandika-pangandika wangsit ing kitab iki, awit wektuné wis cedhak. Wong kang ora adil, sumanggakna tetep tumindak ora adil; lan wong kang najis, sumanggakna tetep najis; lan wong kang bener, sumanggakna tetep nindakaké kabeneran; lan wong kang suci, sumanggakna tetep disucèkaké.” Wahyu 22:10, 11.

Gusti Yésus ngandharaké sawijining prinsip bab mulangaké kayektèn, kang miturut pracayaku tumrap prakara iki uga lumaku. Prinsip iku kapacak ana ing pangenalalan tumrap pakaryané Roh Suci.

Lan manawa Panjenengané wis rawuh, Panjenengané bakal mbuktèkaké marang jagad bab dosa, lan bab kabeneran, lan bab pangadilan: Bab dosa, amarga wong-wong iku ora percaya marang Aku; bab kabeneran, amarga Aku lunga marang Rama-Ku, lan kowé ora bakal ndeleng Aku manèh; bab pangadilan, amarga pangeraning jagad iki wis kaadili. Aku isih akèh prekara kang arep Dakwedharaké marang kowé, nanging saiki kowé durung bisa nanggung. Nanging manawa Panjenengané, yaiku Rohing Kayekten, wis rawuh, Panjenengané bakal nuntun kowé marang sakèhé kayekten: awit Panjenengané ora bakal ngandika saka sarirané piyambak; nanging samubarang kang dirungokaké, iku kang bakal dipangandikakaké; lan Panjenengané bakal mratelakaké marang kowé prakara-prakara kang bakal kelakon. Panjenengané bakal ngluhuraké Aku: awit Panjenengané bakal nampani saka kagungan-Ku, lan bakal mratelakaké iku marang kowé. Yokanan 16:8–16.

Nalika Kristus ngandika, “Aku isih duwe akèh prekara kang kudu Dakandhakaké marang kowé, nanging saiki kowé durung bisa nampani,” prakara iku ngukuhaké keyakinanku yèn saiki ana akèh kang kudu dipratèlakaké, nanging luwih dhisik kudu ana sawijining premis kang lumrah lan runtut kanggo dadi dhasar pangadegé bebener-bebener mau. Kanthi mangkono, ayat-ayat sadurungé ngenali pesen telung malaékat minangka kang dipralambangaké déning Roh Suci nalika nyalahaké “jagad bab dosa, lan bab kabeneran, lan

bab pangadilan.” Telung pesen mau iku pesen pepéling pungkasan, mula perangan iki kang ngenali pakaryané Roh Suci dadi paseksi kang wigati, awit nekanaké yèn pesen iku dipahami kanthi maju sethithik-sethithik, lan mung dipahami déning wong-wong kang nduwèni lenga Roh Suci. Yokanan, ana ing kitab Wahyu, makili bebener iku piyambak nalika dhèwèké mratélakaké yèn dhèwèké iku sawijining Adventista Dina Kaping Pitu kang ngabekti ing dina Sabat ana ing pungkasaning jagad.

Aku ana ing Sang Roh ing dina kagungané Pangéran, lan krungu ana ing sandhingu swara gedhé, kaya swaraning slomprèt. Wahyu 1:10.

Para Advent ing Dina Kaping Pitu ing pungkasaning jagad, kang bakal mangertos pawarta ing Kitab Wahyu kang wis kabukak segelé, bakal nindakaké mangkono marga padha “kapenuhan ing Roh.” Ing konteks pasemon kang wis kapangandikakaké marang kita “nggambaraken pengalaman umat Advent,” Yohanes iku prawan kang wicaksana, awit dhèwèké kagungan lenga Roh. Dhèwèké nglambangaké para prawan wicaksana ing pungkasaning jagad, kang krungu swara gedhé saka “mburiné” wong mau. “Swara saka mburi” wong mau iku Sang Alfa lan Omega, kaya dene katetepaké ing ayat sabanjuré, lan swara iku maringi weruh marang dhèwèké supaya bali marang dalan-dalan kuna lan lumaku ana ing kono.

Mangkéné pangandikané Pangéran: Ngadega ana ing dalan-dalan, lan delengen, lan padha takonana bab dalan-dalan kang kuna, endi dalan kang becik iku, banjur lumakua ana ing kono, temah kowé bakal nemu katentreman kanggo nyawamu. Nanging wong-wong iku padha matur: Aku ora gelem lumaku ana ing kono. Yeremia 6:16.

“Pepanggihan” kang dipunsebat déning Yeremia punika inggih punika kawutahanipun Roh Suci salebeting udan pungkasan. Ing ayat salajengipun, Yeremia maringi gambaran kaping kalih bab para prawan gemblung ingkang boten kersa wangsul dhateng dhasar-dhasar Adventisme (dalan-dalan kuna) sarta lumampah wonten ing ngriku.

Aku uga wus netepake para juru jaga ana ing sadhuwure kowe, ngandika, Rungokna swaraning kalasangka. Nanging wong-wong mau padha mangsuli, Aku padha ora gelem ngrungokake. Yeremia 6:17.

Nalika Yohanes krungu swara ana ing wingkingé kang ngarahaké dhèwèké marang dalan-dalan kuna utawa dhasar-dhasaré Adventisme, swara kang dirungu iku kaya slomprèt. Swara iku disaluraké lumantar para “juru paningal” kang ditetepaké Allah ngasta Adventisme. Rama Miller iku juru paningal kang muniaké slomprèt pepéling ing wiwitan Adventisme sajroning pangwartan malaékat kapisan kang ngumumaké kabukaké pangadilan. Nanging Yohanes kanthi mligi makili wong-wong kang martakaké piwulang malaékat katelu kang ngumumaké panutuping pangadilan. Dhèwèké makili wong-wong kang bali marang dhasar-dhasar kang diadegaké Allah lumantar pakaryané Miller.

Wis pirang-pirang taun kita wis bola-bali nedahaké, (lan prakara iki bisa ditemokaké ing Tabel-tabel Habakuk), yèn pawarta malaékat kang kapisan, “wedia marang Allah,” iku kanggo ngakèhaké dosa, lan yèn pawarta malaékat kang kapindho iku papan ing ngendi

kabeneran kawehaké, déné kang katelu nandhakaké pangadilan. Iki telung undhak-undhakané telung malaékat lan uga telung undhak-undhakané pakaryané Roh Suci. Telung undhak-undhakané iku uga dilambangaké déning telung aksara Ibrani kang nyusun tembung Ibrani sing diterjemahaké dadi “kayektèn.” Ing pethikan saka Yokanan nembelas, Gusti Yésus lagi ngandika bab pakaryané Roh Suci sajroning nuntun umaté Allah mlebu ing “sakabèhé kayektèn,” nalika uga nuduhaké marang wong-wong mau “prakara-prakara sing bakal kelakon.” Nanging Gusti Yésus ngandika yèn Panjenengané nduwèni “akeh prakara kanggo dakwedharaké marang kowé, nanging saiki kowé durung bisa nanggung.”

Mugi panjenengan sampun mangertos sawetawis teges wigati saking tembung Ibrani ingkang dipuntegesi dados “kayekten.” Awit kita nembe wiwit nerapaken pralambang punika dhateng piwulang kita. Ing tigang ayat kapisan saking Wahyu satunggal, prosès komunikasi antawisipun Gusti Allah lan manungsa dipunwastani kanthi cetha. Punika sampun dipunwastani malah sadèrèngipun kitab Wahyu netepaken sipat katelunipun Sang Allah. Punika manggihaken paseksi kapindho wonten ing ayat-ayat pungkasan saking Wahyu, lan kanthi mekaten, adhedhasar panerapan “baris ing nginggil baris,” punika ngasilaken pepadhang ingkang langkung kathah.

Banjur nalika kita nambahake Purwaning Dumadi 1:1–2:3, kita nemokake seksi katelu lan garis kenabian liyane kanggo dipasangake ing ndhuwur loro garis sadurunge ing wiwitan lan pungkasaning Wahyu.

Sabanjuré kita nambahaké janji pungkasan ing Prajanjian Lawas kang nandhai Élia kang bakal rawuh, lan kita nduwèni patang garis kenabian.

Sabanjuré, kita nambahi pasal kapisaning Prajanjian Anyar, lan kita nduwèni limang garis kanggo dirangkep dadi sawijining pesen pungkasan kang katemu ana ing Kitab Suci nalika ngetrapaké prinsip Alfa lan Omega marang kabèh garis mau. Manawa kita ngrampungni limang garis kang wis kita tandhai mau, kanthi ngetrapaké prinsip iku kanthi nyakup kabèh marang limang garis kasebut, mula kita samesthiné ngarep-arep bakal weruh pungkasané Matius lan pungkasané Yohanes maringi paseksi tumrap katerangan kang padha, yaiku katerangan kang dipasèkakaké déning kabèh limang garis kenabian “kang kapisan lan kang pungkasan” kang lagi kita rembug.

Pesen kang lagi dibukak segelé iku ditetepake ana ing kitab Wahyu, mula kitab iku dadi titik rujukan kanggo garis-garis liyane, salaras karo apa kang diandharake déning Sister White marang kita bilih “kabèh kitab ing Alkitab ketemu lan pungkasané ana ing Wahyu.” Pesen saka telung ayat kapisan ing kitab Wahyu mratelakake proses kang digunakake Gusti Allah kanggo nyalurake Sabdané marang Yohanes supaya ditulis lan dikirim marang pasamuwan-pasamuwan. Kitab kapisan ing Prajanjian Anyar, kaya sing wis kacathet sadurunge, ngaturaké silsilahipun Gusti Yesus Kristus, lan kitab iku diwiwiti kanthi sawijining titik kang ngandhut katrangan banget.

Kitab silsilahipun Gusti Yesus Kristus, putranipun Dawud, putranipun Abraham. Matius 1:1.

Gusti Yesus mungkasi sesambungan langsung Panjenenganipun karo wong-wong Yahudi sing rembugan kanthi ngubid-ubid padu, kanthi ndadèkaké wong-wong mau bisu lumantar bab “putrané Dawud,” sawijining bab sing mung bisa dimangertèni déning wong-wong Yahudi manawa padha mangertèni asas Alkitab bab wiwitan lan pungkasan. Wong-wong mau ora mangertèni, lan akèh wong Adventis uga ora. Sapa waé sing kepéngin mbantah asas yèn sejarah mbalèni awaké dhéwé, nduduhaké yèn dhèwèké ora mangertèni menawa Israèl kuna minangka pralambang Israèl modern, lan rasa ora gelemé pracaya marang asas iku, iku padha persisé karo rasa ora gelem ing pungkasané Israèl kuna kanggo mangertèni asas sing padha. Gusti Yesus nggambaraké asas mau ana ing pepindhan pungkasan Panjenenganipun marang wong-wong Yahudi, kanthi ngarahaké wong-wong mau marang pepindhan bab kepriyé Gustiné Dawud, uga bisa dadi putrané Dawud?

Yohanes pasal siji netepake manawa ing wiwitan Sang Sabda ana bebarengan karo Gusti Allah, lan Sang Sabda iku Gusti Allah lan Sang Sabda nitahake sakehing samubarang. Mesthi wae iki selaras karo larik-larik liyane kang kita rujuk. Lan manawa kita banjur nimbang tembung-tembung pungkasan ing Injil Yohanes, kita weruh Petrus, sawisé krungu Gusti Yesus njlentrehake kepriyé dhèwèké bakal seda, takon marang Gusti Yesus apa kang bakal kelakon marang rasul Yohanes.

Pétrus, nalika weruh wong iku, matur marang Gusti Yésus, “Gusti, lan punapa ingkang badhé katindakaken déning wong menika?” Gusti Yésus ngandika marang panjenengané, “Yèn Aku karsa yèn dhèwèké tetep ana nganti Aku rawuh, punapa gegayutanipun punika karo kowé? Kowé ndhèrèkana Aku.” Mulané tembung iku sumebar ana ing antarané para sadulur, yèn murid iku ora bakal mati; nanging Gusti Yésus ora ngandika marang panjenengané, “Dhèwèké ora bakal mati,” nanging, “Yèn Aku karsa yèn dhèwèké tetep ana nganti Aku rawuh, punapa gegayutanipun punika karo kowé?” Iki murid sing mènèhi paseksi bab samubarang iki lan sing nulis samubarang iki; lan kita padha sumurup yèn paseksiné iku bener. Lan isih akèh manèh prakara-prakara liyané kang ditindakaké déning Gusti Yésus, kang saupama ditulis siji-siji, miturut pangiraku, jagad iki dhéwé ora bakal bisa nampung kitab-kitab kang bakal katulis. Amin. Yokanan 21:21–25.

Pétrus kepéngin ngerti kepriyé Yohanes bakal mati, utawa malah apa Yohanes bakal mati. Wangsulane kapratèlakaké kaping pindho ing pérangan iku nalika Gusti Yésus ngandika mangkéné, banjur Yohanes ngandharaké manèh, “Yèn Aku kersa supaya dhèwèké [Yohanes] tetep urip nganti Aku rawuh, apa kuwi ana gegayutané karo kowé?” Yohanes pancèn urip nganti Rawuhipun Gusti Yésus kang kaping pindho.

Sampeyan mung bisa ndeleng utawa krungu “kayekten” iku manawa sampeyan pracaya marang pangulanganing sajarah, lan uga manawa sajarah kang bakal kaulang iku kalakon ing wekasaning jagad. Wekasaning jagad iku papané Yokanan nalika piyambakipun nulis kitab Wahyu. Kitab pungkasan ing Injilé Yokanan selaras karo garis-garis wiwitan lan wekasan liyané, amarga kitab iku nempatake Yokanan ing sajarahing prastawa-prastawa kang nuntun marang Rawuhipun kaping Kalih, ing kono piyambakipun, minangka pralambang tumrap

wong-wong kang martakake pekabaran pepeling pungkasan, ngirimake pekabaran iku marang pasamuwan-pasamuwan.

“Ing jamanipun tiyang-tiyang Kristen wiwitan, Kristus rawuh kaping kalih. Rawuhipun ingkang kapisan wonten ing Bètlèhèm, nalika Panjenenganipun rawuh minangka bayi alit. Rawuhipun ingkang kaping kalih wonten ing Pulo Patmos, nalika Panjenenganipun nyatakaken Sariranipun wonten ing kamulyan dhateng Yohanes, panerat Wahyu, ingkang ‘tiba wonten ing suku-Nipun kados tiyang pejah’ nalika piyambakipun nyumurupi Panjenenganipun. Nanging Kristus ngiyataken piyambakipun supados saged tahan mirsani punika, lajeng maringi dhateng piyambakipun satunggaling pesen kanggé katulisa dhateng pasamuwan-pasamuwan ing Asia, ingkang nama-namanipun nggambaraken sipat-sipat saben pasamuwan.”

“Pepadhang sing diwedharake déning Kristus marang abdining Panjenengané, nabi, iku kanggo kita. Ing wahyu Panjenengané kaparingake pawartos telung malaékat, sarta katrangan ngenani malaékat sing bakal tumurun saka swarga kanthi kakuwatan gedhé, madhangi bumi kanthi kamulyané. Ing kono ana pepeling marang piala sing bakal ana ing dina-dina wekasan, lan marang tandha kéwan galak. Kita ora mung kudu maca lan mangertèni pawartos iki, nanging uga martakake marang jagad kanthi swara kang cetha tanpa mangu-mangu. Kanthi nyawijèkaké prakara-prakara iki sing diwedharake marang Yohanes, kita bakal bisa nggugah umat.” Manuscript Releases, jilid 19, 41.

Pungkasaning Injil Yohanes ngenali proses komunikasi iku kaya ing telung ayat kapisan Wahyu, kanthi mapanaké Yohanes sacara profetik ing sajarahing Rawuhipun Kaping Kalih. Mangkono, migunakaké “rawuh kaping kalih” Yesus ingkang kapisan (Patmos) kanggo nggambaraké “rawuh kaping kalih” Panjenenganipun ingkang pungkasan. Bab iku nyambung kanthi sampurna karo garis-garis liyané kang lagi kita tetimbangi, awit iki makili Yohanes ing pungkasaning jagad, ana ing Patmos ing ngendi dhèwèké nampi Wahyu Yesus Kristus. Kapriye bab pungkasaning kitab Matius?

Sawisé kuwi sewelas murid banjur tindak menyang Galiléa, menyang sawijining gunung kang wis katetepaké déning Gusti Yésus marang wong-wong mau. Bareng padha weruh marang Panjenengané, padha sujud nyembah Panjenengané; nanging ana sawatara kang mangu-mangu. Lan Gusti Yésus sowan marang wong-wong mau sarta ngandika, pangandikané: Sakehing pangwasa wis kaparingaké marang Aku, ana ing swarga lan ana ing bumi. Mulané, padha lungaa, lan dadèkna sakehing bangsa dadi murid-Ku, baptisen ing asmané Sang Rama, lan Sang Putra, lan Sang Roh Suci; lan padha wulangana supaya padha netepi samubarang kabèh kang wis Sunprentahaké marang kowé; lan lah, Aku nunggil karo kowé tansah, nganti tekan wekasaning jagad. Amin. Matius 28:16–20.

Ing perangan iki sakehing pangwasa kaparingake marang Gusti Yesus, lan mesthi iki kalebu pangwasa Panjenengane kang nitahake. Banjur Panjenengane maringi dhawuh supaya mbaptis ana ing asmaning Sang Rama, Sang Putra, lan uga Sang Roh Suci kang obah ana ing sadhuwuring banyu ing Purwaning Dumadi sapisan, uga pitu roh kang ana ing ngarsaning dhamparing Allah. Perangan iki negesake manawa wong-wong Kristen kudu ngakoni telung

pribadi saka triad swarga minangka telung wujud kang béda-béda. Pungkasaning Injil Matius nambahi marang larik-larik iku kaya dene enem liyane.

“Kristus wus ndadèkaké baptisan dadi pratandha mlebet menyang kraton rohanipun. Panjenenganipun wus netepaké punika dados syarat ingkang teges lan mesthi, ingkang kedah dipunestokaké déning sedaya wong ingkang kersa dipunakoni dados wonten ing sangisoré panguwaosipun Sang Rama, Sang Putra, lan Sang Roh Suci. Sadèrèngipun manungsa saged manggih papan ing pasamuwan, sadèrèngipun ngliwati ambang kraton rohanipun Allah, piyambakipun kedah nampi cap asmane Allah, ‘Pangeran kaadilan kita.’ Yeremia 23:6.

“Baptisan iku sawijining pangrenunsan marang donya kang banget khidmat. Wong-wong kang kabaptis ana ing asma kaping telu, yaiku Sang Rama, Sang Putra, lan Sang Roh Suci, nalika mlebu ing wiwitan urip Kristené, kanthi umum mratelakaké yèn padha wus nilar pangabdian marang Iblis lan wus dadi anggota kulawarga karajan, anak-anaké Sang Prabu swarga. Padha wus ngestokaké pepakon, ‘Metua saka ing antarané wong-wong mau, lan pisaha kowé, ... lan aja nyandhak barang najis.’ Lan marang wong-wong mau kawujud prasetyané, ‘Ingsun bakal nampani kowé, lan bakal dadi Rama tumrap kowé, lan kowé bakal dadi putra-putra lan putri-putri-Ku, mangkono pangandikané Pangéran Kang Mahakwasa.’ 2 Korinta 6:17, 18.”

“Nalika wong-wong Kristen pasrah marang upacara baptisan kang khidmat, Panjenengané nyathet janji suci kang padha diucapaké supaya setya marang Panjenengané. Janji iki iku sumpah kasetyané marang Panjenengané. Wong-wong mau kabaptis ing asmane Sang Rama lan Sang Putra lan Sang Roh Suci. Mangkono wong-wong mau kasawijèkaké karo telung kakuwasan agung saka swarga. Wong-wong mau ngiket awaké dhéwé kanggo nyélaki donya lan netepi angger-anggering Kratoning Allah. Wiwit saiki wong-wong mau kudu lumaku ing kaanyarane urip. Ora manèh wong-wong mau kudu nuruti adat-pakulinaning manungsa. Ora manèh wong-wong mau kudu nuruti cara-cara kang ora jujur. Wong-wong mau kudu manut marang pranatan-pranataning Kratoning swarga. Wong-wong mau kudu ngupaya pakurmatané Allah. Manawa wong-wong mau setya marang janjié, wong-wong mau bakal diparingi sih-rahmat lan kakuwatan kang bakal marakaké wong-wong mau bisa netepi sakehing kabeneran. ‘Nanging sakehing wong kang padha nampani Panjenengané, diparingi kakuwatan dadi para putraning Allah, yaiku wong-wong kang padha pracaya marang asmane.’” Evangelism, 307.

Gusti Yesus nggambarake wekasan lumantar wiwitan ana ing Sabdanipun, awit Panjenenganipun punika Sang Sabda, lan Panjenenganipun punika Alfa lan Omega.

Nggandhèngaké pitu garis iki dadi siji mbangun sawijining gambaran kang rinci banget bab prosès komunikasi antarané Gusti Allah lan manungsa, kanthi akèh bebener liyané kang wigati lan pinunjul dipratélakaké sarta diteguhaké déning para seksi “garis” liyané. Pitu “garis” wangsit kang nggambaraké Sang Alfa lan Omega. Nanging, kapriyè karo kitab Malakhi?

Kitab Maléakhi punika minangka piwulang panggeblag ingkang landhep tumrap para imam ing Adventisme ingkang boten setya. Kitab punika kawiwitan kanthi pratandha wontenipun kalih golongan para panyembah ing Adventisme ing wekasaning jagad.

Bebaning pangandikané Pangeran tumrap Israèl lumantar Malakhi. “Aku wis nresnani kowé,” mangkono pangandikané Pangeran. Nanging kowé padha matur, “Ing bab apa Paduka nresnani kawula?” “Apa dudu Ésau iku seduluré Yakub?” mangkono pangandikané Pangeran; “nanging Aku nresnani Yakub.” Malakhi 1:1, 2.

Maleakhi salajengipun maringi weruh dhateng kita bilih kalih golongan para panyembah ing wekasaning jagad punika inggih kalih golongan imam.

Lan saiki, hé para imam, pepakon iki katujokaké marang kowé. Manawa kowé ora gelem ngrungokaké, lan manawa kowé ora nancepaké iku ana ing sajroning ati, supaya ngluhuraké asmaningSun, pangandikané Pangéran sarwa dumadi, Aku bakal ngutus ipat marang kowé, lan Aku bakal ngipat-ipati berkahmu; malah wis Sunipat-ipati wiwit biyèn, amarga kowé ora nancepaké iku ana ing sajroning ati. Maleakhi 2:1, 2.

Wiwitané kitab Maléakhi nggambaraké kanthi pralambang pesen Laodikia lan Filadelfia lumantar rong golongan imam. Para imam dipréntah supaya “krungu.” Yokanan nggambaraké para imam kang temen-temen krungu, lan sawijining imam nggambaraké umat pilihané Allah miturut prajanjian. Wong-wong kuwi wus katempuh ing paukuman, lan bakal katempuh paukuman manèh manawa padha ora “krungu” lan “padha ora” utawa “ora gelem” “nampani ing sajroning ati.”

Kowé uga, minangka watu-watu urip, lagi kabangun dadi omah rohani, dadi imamat suci, supaya nyaosaké kurban-kurban rohani kang kadhawuh ana ing ngarsané Gusti Allah lumantar Gusti Yesus Kristus. Mulané ana katulisan ing Kitab Suci: Lah, Ingsun masang ing Sion sawijining watu penjuru kang utama, kang kapilih lan aji; lan sapa sing pracaya marang Panjenengané ora bakal digawé isin. Mulané tumrap kowé kang pracaya, Panjenengané iku aji; nanging tumrap wong-wong kang ora manut, watu kang ditampik déning para tukang yasa, iku kang wus dadi watu sirahing pojok, lan dadi watu sandhungan lan parang kang gawé kesandhung, yaiku tumrap wong-wong kang kesandhung marga saka pangandika, awit padha ora manut; marang iku uga padha wus katetepaké. Nanging kowé iku turun kang kapilih, imamat karaton, bangsa suci, umat kagungan piyambak; supaya kowé mratélakaké pamuji marang Panjenengané kang wis nimbali kowé metu saka pepeteng marang pepadhangé kang nggumunaké: yaiku kowé kang biyèn dudu umat, nanging saiki dadi umaté Gusti Allah; kang biyèn durung tanpa sih-rahmat, nanging saiki wus tanpa sih-rahmat. 1 Petrus 2:5–10.

Para imam iku umat pilihaning Allah kang diuji déning “watu pojok” ing dhasaring padaleman suci. Watu pojok iku dadi patokan kang cocogé kabèh watu dhasar liyané, lan uga dadi watu kang nyangga bobot sakabèhé padaleman suci mau. Watu pojoké Miller yaiku “pitung kaping” saka Imamat rong puluh enem. Watu pojok, utawa watu kang ditampik déning para tukang yasa, iku sawijining carita nyata bab pambangunan padaleman suci, kang diterangaké kanthi cetha banget ing tulisan-tulisan Roh Ramalan. Salah siji bab

ngenani watu kapisan kang ditampik iku yaiku menawa watu mau disisihaké sawisé ditampik, lan wiwit wektu iku para tukang yasa padaleman suci bakal ajeg kesandhung marang watu pojok, kang wis disisihaké ana ing sajroning papan pakaryané. Watu iku dadi watu sandhungan.

Ing kitab Maleakhi, Gusti Allah maringi priksa marang para imam duraka, kang uga katelah prawan-prawan Laodikia kang bodho, manawa Panjenengane badhe lan pancen sampun “ngipat-ipati” wong-wong mau. Panjenengane ngipat-ipati wong-wong mau awit wong-wong mau ora gelem “ngrungokake” lan “nanggap” piwulang Élia ing sajroning atiné. Piwulang Élia mbalikaké atiné para bapa marang anak-anaké lan atiné anak-anaké marang para bapané. Mbalikaké atiné iku nggambarake ngrungokake piwulang Élia bab para bapa lan anak-anak, yaiku asas kang kapisan lan kang pungkasan. Ngrungokake piwulang bab kang kapisan lan kang pungkasan iku durung cekap, piwulang iku uga kudu ditanggap ing sajroning ati. Nampani piwulang Élia iku ateges ngetrapaké piwulang iku ing sajroning atimu. Manawa ana imam ora gelem ngrungokake asas iku, dheweke bakal kena ipat.

Wong-wong mau ndhatengaké ipat marang awaké dhéwé nalika ing taun 1863 padha miwiti prosès nampik kayektèn dhasar sing paling wiwitan kang ditemokaké déning Miller, lan nganti tekan dina iki ora nindakaké apa-apa kajaba mung nerusaké panampikan mau. Nanging sanadyan ipat sing maju kanthi bertahap iku wiwit ing taun 1863, (awit wong-wong mau wis ana ing sangisoring ipat), ipat kang ana ing wangun wekdal mbésuk iku kelakon nalika wong-wong mau dimuntahaké metu saka cangkeming Gusti ing wektu hukum Minggu. Wiwitan kitab Maleakhi nggambaraké wekasan, awit wekasan iku makili pepènget pungkasan kang diparingaké marang para imam sing wicaksana lan sing bodho. Sing wicaksana lan sing bodho ing Maleakhi kaanggé minangka pralambang Esau lan Yakub. Sedulur kakang makili prejanjian lumantar hak pambajeng minangka anak pambarep, dipandhingaké karo sedulur adhik. Sing tuwa minangka kang kapisan lan sing enom minangka kang pungkasan.

Ing kitab Maleakhi, Esau lan Yakub kalorone iku Adventis Laodikia, nanging sing pungkasan wekasané ngrungu “swara”é Gusti, mratobat, lan jenengé diganti dadi Israel. Sing tuwa, sing kapisan, ora ngrungu. Yakub ngrungu swara Gusti ing wayah bengi nalika dhèwèké ngimpi lan weruh para malaékat munggah lan mudhun ana ing andha-andha, kang nggambarake Kristus. Yakub nggambarake Adventis Laodikia ing pungkasaning jagad, kang diowahi saka wong Laodikia dadi wong Filadelfia nalika padha ngalami telung ayat kapisan saka Wahyu pasal siji, kaya kang digambarake déning Yokanan lan impené Yakub bab andha-andha kang ana para malaékat munggah lan mudhun. Pengalaman iku nandhani wiwitané pamratobaté Yakub dadi Israel, yaiku wong Filadelfia. Pungkasaning carita pamratobaté Yakub yaiku nalika dhèwèké gumulat karo Kristus ing Pniel. Mulané, carita bab hak pambarep Yakub diwiwiti ana ing telung ayat kapisan saka Wahyu pasal siji nalika pambukan segel saka piweling pungkasan lagi kalakon, lan dipungkasi ing mangsa pitu pageblug pungkasan, sajroning mangsa kasangsaran.

Kabeh papat rangkaian wiwitan lan pungkasan, “baris ing sadhuwuring baris,” padha neksèni marang pesen Wahyu Yesus Kristus. Pitakonané yaiku apa para imam kang bodho bakal ngrungokaké utawa ora ngrungokaké.

Rahayu wong kang maca, lan wong-wong kang ngrungokake tembung-tembung wangsit iki, sarta netepi prakara-prakara kang katulis ana ing sajroning iku; amarga wektune wis cedhak. Wahyu 1:3.

Para imam kang wicaksana, kang ngrungu apa kang dingandikakaké déning Roh marang pasamuwan-pasamuwan, padha ngrungokna pesen Élia. Miller iku Élia, lan ana sawatara kang ngrungu, nanging liyané padha nampik.

“Ewonan wong katuntun kanggo nampani kayekten sing diwartakake déning William Miller, lan para abdiné Allah katangèkaké ana ing roh lan kakuwatané Élia kanggo martakaké pawarta iku. Kaya Yohanes, kang dadi wong sing ndhisiki Gusti Yésus, wong-wong sing martakaké pawarta kang suci lan nrenyuhake iki ngrasa kapeksa kanggo nempataké kapak ing oyodé wit, lan nyeluk manungsa supaya ngasilaké woh-wohan kang pantes tumrap pamratobat. Paseksèné wong-wong mau dimaksudaké kanggo nggugah lan kanthi kakuwatan gedhé mengaruhi gréja-gréja sarta nyatakaké watak sejatiné. Lan nalika bebaya kang suci supaya mlayu saka bebendu kang bakal teka diunekaké, akèh wong sing kagandhèng karo gréja-gréja nampa pawarta kang marasaké; wong-wong mau weruh panyimpangané, lan kanthi luh paiting pamratobat lan kasangsaran jiwa kang jero, padha andhap asor ana ing ngarsané Allah. Lan nalika Roh Allah tumiba ana ing dhèwèké, wong-wong mau mèlu nguningaké panguwuh, ‘Wediya marang Allah, lan mènèhana kamulyan marang Panjenengané; awit wis tekan wektuné pangadilané.’” *Early Writings*, 233.

Miller dipralambangaké déning Élia lan Yohanes Pembaptis, awit Yohanes Pembaptis nyawisaké dalan tumrap rawuhipun Kristus kaping pisan, déné Miller nyawisaké dalan tumrap rawuhipun Kristus menyang Papan Maha Suci ing papan suci swarga ing tanggal 22 Oktober 1844. Maleakhi kanthi langsung ngidentifikasi pakaryané Yohanes lan Miller.

Lah, Ingsun bakal ngutus utusan-Ku, lan dhèwèké bakal nyawisaké dalan ana ing ngarsaning-Ku; lan Pangéran, kang kokupadi, bakal dumadakan rawuh menyang Pedalemané, ya iku utusaning perjanjian, kang koksenengi; lah, Panjenengané bakal rawuh, mangkono pangandikané Pangéran sarwa dumadi. Nanging sapa kang bisa tahan ing dina rawuhé? lan sapa kang bakal tetep ngadeg nalika Panjenengané ngatingal? awit Panjenengané iku kaya geni kang nyaring, lan kaya sabuning tukang ngumbah: Lan Panjenengané bakal lenggah minangka kang nyaring lan nucèkaké slaka; lan Panjenengané bakal nucèkaké para putrané Lèwi, lan ngresiki wong-wong mau kaya emas lan slaka, supaya padha nyaosaké pisungsung marang Pangéran kanthi kabeneran. Banjur pisungsungé Yehuda lan Yerusalem bakal dadi karsa tumrap Pangéran, kaya ing jaman biyèn, lan kaya ing taun-taun kang kepungkur. Lan Ingsun bakal nyedhak marang kowé kanggo pangadilan; lan Ingsun bakal dadi seksi kang rikat nglawan para juru tenung, lan nglawan para wong jina, lan nglawan para sumpah palsu, lan nglawan

wong-wong kang nindhes buruh ing upahé, randha, lan bocah tanpa bapa, lan kang nyingkiraké wong manca saka haké, lan ora wedi marang Ingsun, mangkono pangandikané Pangéran sarwa dumadi. Awit Ingsun iki Pangéran, Ingsun ora owah; mulané kowé, para putrané Yakub, ora katumpes. Maleakhi 3:1-6.

Minangka ‘penjaga’ tumrap sajarahé, karya Miller makili ngedegaké dhasar-dhasar padaleman suci. Karyané ing wiwitan kudu nggambaraké sawijining karya kang makili rampungé padaleman suci. Karya pungkasan iku mbutuhaké penjaga liyané supaya muniaké slomprèt kanthi swara kang cetha tartamtu. Miller lan piwulangé malaékat kapisan ngumumaké pambukané pangadilan, lan penjaga kang dipratélakaké déning Miller ing pungkasan Adventisme bakal ngumumaké panutupané pangadilan.

Ing Malakhi, Sang Yehuwah janji bakal ndhatangaké paukuman “marang para tukang sihir, lan marang para laku jina, lan marang para kang sumpah palsu, lan marang wong-wong kang nindhes buruh ana ing upahé, randha, lan bocah yatim, lan kang nyimpangaké wong manca saka haké, lan ora wedi marang Aku.” Wong-wong kang diidentifikasi ing kéné iku wong-wong kang “ora wedi” marang “Pangéran sarwa dumadi.” William Miller iku utusané malaékat kapisan kang nyeluk manungsa supaya “wedi marang Allah.” Nolak pondhasi-pondhasi iku padha karo nolak rasa wedi marang Allah.

Amarga, lah delengen, bakal tumeka dina kang murub kaya pawon; lan sakehé wong kang gumunggung, iya, lan sakehé kang nindakaké piala, bakal dadi damen; lan dina kang bakal tumeka iku bakal ngobong wong-wong mau nganti tumpes, pangandikané Pangéran Yehuwah Gustining sarwa dumadi, nganti ora kari oyod utawa pangé. Nanging marang kowé kang wedi marang asmaningSun, Srengéngé kabeneran bakal njedhul kanthi kasarasan ana ing swiwiné; lan kowé bakal metu lan tuwuh subur kaya anak sapi kang metu saka kandhang. Lan kowé bakal ngidak-idak wong duraka; amarga ing dina nalika Ingsun nindakaké iki, wong-wong mau bakal dadi awu ana ing sangisoré tlapakané sikilmu, pangandikané Pangéran Yehuwah Gustining sarwa dumadi. Élinga marang angger-anggeré Musa, abdi-Ku, kang Sun dhawuhaké marang dheweke ana ing Horeb kanggo sakehé Israel, bebarengan karo pranatan-pranatan lan pepakon-pepakon. Lah, Ingsun bakal ngutus marang kowé Nabi Élia sadurungé tekané dina Pangéran Yehuwah kang gedhé lan nggegirisi iku; lan dhèwèké bakal mbalèkaké manahé para bapa marang anak-anaké, lan manahé anak-anak marang para bapané, supaya aja nganti Ingsun teka lan nggebag bumi kalawan ipat-ipat. Malakhi 4:1-6.

- Wiwitaning Kitab Suci (Purwaning Dumadi) lan pungkasaning Kitab Suci (Wahyu).
- Wiwitaning Prajanjian Lawas (Genesis) lan pungkasane Prajanjian Lawas (Malakhi).
- Wiwitaning Prajanjian Anyar (Matius) lan pungkasaning Prajanjian Anyar (maneh Wahyu).
- Wiwitaning paseksiné Yokanan (Injilé Yokanan) lan pungkasaning paseksiné Yokanan (yaiku Kitab Wahyu maneh).
- Wiwitaning Maleakhi lan pungkasaning Maleakhi.

- Pangkalé Injil Matius lan pungkasané Injil Matius.
- Wiwitan Injilé Yohanes lan pungkasan Injilé Yohanes.
- Wiwitaning papat Injil lan pungkasaning papat Injil.

Nalika kita mbusak wiwitan utawa pungkasan profètis sing dirujuk luwih saka sepisan, cacahé padha karo wolung garis profètis sing kudu digandhèngaké lan diselehaké ing telung ayat pisanan kitab Wahyu. Kepriyé bab pungkasan kitab Purwaning Dumadi?

Purwaning Dumadi bab seket dipungkasi kanthi pejahé Yusuf.

Mangkono Yusuf séda, yuswané satus sepuluh taun; banjur layoné diawetaké, lan dipunjlebokaké ing pèthi ana ing Mesir. Purwaning Dumadi 50:26.

Bab patang puluh wolu nandhani patiné Yakub. Patiné Yakub kang kapisan kasebut ing bab patang puluh wolu, kang nuntun marang patiné Yusuf ing ayat-ayat panutup bab sèket, maringi pratandha tandha-tangané Alfa lan Omega marang telung bab pungkasaning Purwaning Dumadi minangka panutuping kitab Purwaning Dumadi.

Pati loro mau kaanggo minangka pralambang tumrap wiwitan lan pungkasaning panawanan Israel ana ing Mesir. Ing wiwitan, layoné Yakub digawa bali supaya dikubur bebarengan karo para leluhuré, lan nalika Musa metu saka Mesir, panjenengané nggawa layoné Yusuf supaya dikubur ana ing papan panguburané para leluhuré.

Lan Musa nggawa balung-balunge Yusuf bebarengan karo dhèwèké; awit Yusuf wus banget-banget ngesokake sumpah marang bani Israèl, pangandikane: Allah mesthi bakal ngrawuhi kowé; lan kowé kudu nggawa munggah balung-balungku saka kéné bebarengan karo kowé. Exodus 13:19.

Pungkasané Kitab Purwaning Dumadi ana ing telung pasal pungkasan. Ing pasal patang puluh wolu Yakub (Israèl) ngaturaké berkah marang rolas putrané, kang kanthi cetha kasebut minangka pamedhar wangsit bab apa kang bakal kelakon marang rolas suku mau ing “dina-dina pungkasan” sajroning pangadilan pamriksa.

Yakub nimbali anak-anake, pangandikane, “Klumpukna awakmu bebarengan, supaya aku bisa nyaritakake marang kowe apa kang bakal tumiba marang kowe ing dina-dina wekasan. Klumpukna awakmu bebarengan, lan rungokna, hé para putra Yakub; lan gatèkna marang Israel, bapakmu.” Purwaning Dumadi 49:1, 2.

Ing “wektu pungkasan” ing paukuman panlitèn, Gusti janji bakal nglumpukaké rolas putrané, kang ing kitab Wahyu dipratélakaké minangka satus patang puluh papat èwu. Iku lah wong-wong kang dipratélakaké déning Yohanes ana ing kitab Wahyu. Wong-wong iku diklumpukaké déning sawijining panggilan saka Yakub, sawijining panggilan saka sajarah wiwitané, kang dipréntahaké marang wong-wong mau supaya “ngrungokaké,” lan “manut” marang iku. Ing dina-dina pungkasan, wong-wong kang dilambangaké déning para putrané Yakub “ngrungokaké” sawijining piweling lan “manut,” utawa miturut pangandikané Yohanes, “netepi” samubarang kang katulis ana ing jeroné. Iku sawijining panggilan saka

bapa marang anak-anak, yaiku pekabaran Élia. Wong-wong kang katimbangan iku sinebut “putra-putra Yakub,” lan uga kudu “manut marang Israèl,” yaiku bapaké.

Esau lan Yakub ing kitab Maleakhi nggambarake para prawan kang wicaksana lan para prawan kang bodho. Panggilan iku asalé saka bapaké, Yakub, lan bapaké, Israèl, kang nuduhaké yèn nalika panggilan pungkasan kaparingaké, saben wong iku Adventis Laodikia, lan pilihan mau dipasrahaké menyang tangané dhéwé: apa bakal dadi putrané Yakub, yaiku si panipu, utawa Israèl, yaiku sing menang. Kang ndadèkaké wong-wong mau bisa milih yaiku daya cipta kang ana ing sajroning pekabaran iku. Menawa pekabaran iku diwaca, dirungu, lan ditetepi, mula lumantar daya cipta kang padha, kang ndadèkaké samubarang kabèh ana, wong-wong mau bakal diowahi dadi putrané Israèl. Nanging menawa nampik ngrungu, iku ateges tetep nahan pengalamané Yakub, yaiku si panipu.

Panggilan kanggo nglumpuk déning Yakub, kang uga dadi panggilan kanggo nglumpuk saka pekabaran sing kabukak segelé ing Wahyu, iku sawijining pralambang kang wigati kanggo dimangertèni. “Pitung kaping” ing Imamat rong puluh enem mulang yèn ora ana panglumpukan, kajaba manawa sadurungé wis ana panyebaran. Satus patang puluh papat ewu iku wong-wong kang wis kasebar sadurungé ana panggilan mau. Kayektèn iki bola-bali ditegaské ing Kitab Suci.

Padha rungokna pangandikane Pangeran, he para bangsa, lan wartakna ing pulo-pulo kang adoh, sarta kandhanana: Panjenengane kang wis nyebarake Israel bakal nglumpukake maneh, lan ngreksa dheweke, kaya pangon ngreksa pepanthané. Yeremia 31:10.

Prejanjian kang dianyari maneh karo wong satus patang puluh papat ewu iku nyakup janji manawa Gusti Allah bakal nulis angger-anggeré ana ing sajroning ati kita. Nanging wong-wong kang nampa tumindak nitahaké iki saka Pangéran iku sadurungé wus kasebar.

Pangandikané Pangéran tumuli rawuh marang aku manèh, mangkéné: Hé anaking manungsa, para sedulurmu, iya para sedulurmu, wong-wong sanak kadangmu, lan sakabèhé turunané Israèl, ya iku wong-wong kang déning para pendhudhuk Yérusalèm wus kapangandikani mangkéné: Padha sumingkira adoh saka Pangéran; nagara iki diparingaké marang aku kabèh dadi darbèk. Mulané calathua: Mangkéné pangandikané Gusti Allah; Sanadyan Aku wus mbuwang wong-wong mau adoh ana ing antarané para bangsa kapis, lan sanadyan Aku wus nyebaraké wong-wong mau ana ing nagara-nagara, nanging Aku bakal dadi papan suci kang cilik tumrap wong-wong mau ana ing nagara-nagara panggonan tekane. Mulané calathua: Mangkéné pangandikané Gusti Allah; Aku mesthi bakal nglumpukaké kowé saka ing antarané para bangsa, lan ngimpunaké kowé metu saka nagara-nagara panggonanmu kasebar, lan Aku bakal maringaké tanah Israèl marang kowé. Lan wong-wong mau bakal teka mrana, lan bakal nyingkiraké saka kono sakehing barang kang nistha lan sakehing pangawurané. Lan Aku bakal maringi wong-wong mau siji ati, lan Aku bakal nempataké roh anyar ana ing batinmu; lan Aku bakal njupuk ati watu saka dagingé, lan bakal maringi wong-wong mau ati daging. Yèhèzkiel 11:14–19.

Isih ana prakara liya kang perlu diwedharake bab panglumpukane wong satus patang puluh papat ewu iku gegayutan karo “panyebaran,” nanging dhisik kita kudu nglumpukake pangrembag bab tandha astane Alpha lan Omega ing sangang rujukan iki kang lagi kita tetimbang.

Ana rong golongan sing dipratélakaké ing telung pasal pungkasan kitab Purwaning Dumadi. Golongan siji yaiku para pambrontak, lan golongan sijiné yaiku para wong wicaksana. Kaloro golongan iku padha krungu swara sing ngandika, iki dalané, lumakua ana ing kono, nanging salah siji golongan nampik ngrungokaké swaraning kalasangka lan lumaku ing dalan-dalan kuna. Golongan para pambrontak ing Purwaning Dumadi patang puluh wolu nganti seket dipralambangaké déning taler kaping telulas.

Ing wiwitané Israèl kuna ana telulas taler, lan ing wiwitané Israèl modhèren ana telulas murid. Murid siji sing kapisahaké saka rolas murid liyané, (kaya déné Éfraim kapisahaké saka taler-taler liyané) iku loro-loroné minangka pralambang pambrontakan. Sister White kanthi langsung nyebut Yudas minangka prawan bodho.

“Wis ana lan bakal tansah ana suket ala ana ing antarané gandum, para prawan bodho bebarengan karo para prawan wicaksana, wong-wong kang ora nduwèni lenga ana ing wadhahé bebarengan karo lampuné. Ana Yudas kang srakah ana ing pasamuwan kang diadegaké déning Kristus ing bumi, lan bakal ana para Yudas ana ing pasamuwan ing saben tataran sajarahé.” Signs of the Times, October 23, 1879.

Yudas Iskariot iku sawijining prawan bodho; dhèwèké iku alang-alang, lan manawa prawan bodho, mula uga sawijining Laodikia.

“Kanaan Greja sing dilambangaké déning para prawan kang bodho, uga diandharaké minangka kaanan Laodikia.” Review and Herald, 19 Agustus 1890.

Loro putrané Yusuf padha nampi berkah saka Yakub ing purwaning dumadi pasal patang puluh wolu, lan wiwit nalika iku wong-wong mau sinebut “setengah suku.” Senajan setengah suku utawa dudu, wong-wong mau tetep suku. Yudas Iskariot diganti déning Matias supaya ngisi papan kaping rolas sing sadurungé dicekel déning Yudas Iskariot. Yudas iku salah siji murid, lan ing pangertèn iki—ana telulas murid ing pungkasané Israel kuna, kaya déné ana telulas suku ing wiwitané.

Éfraim putrané Yusuf (talèr kaping tigalas) dados pralambanging pambrontakan nalika sapuluh talèr sisih lor padha nglumpuk ndhukung Yerobeam lan misah karajan dados sapuluh talèr sisih lor lan kalih talèr sisih kidul. Kenging punapa kula netepaken Éfraim, putrané Yusuf, dados pralambang pambrontakan, sanès sedhèrèkipun Manasye? Pambrontakan ingkang dipungayutaken kaliyan Éfraim wiwit wonten ing bab kaping sekawan dasa wolu, sadèrèngipun Yakub mberkahi rolas putranipun. Ing bab kaping sekawan dasa wolu Yakub rumiyin mberkahi kalih putrané Yusuf. Amargi Manasye punika anak pambajeng, Yusuf ngantos-antos bilih berkah ingkang kapisan tumrap para putranipun kedah tumiba dhateng Manasye, lan Yusuf mbangkang dhateng Yakub amargi milih Éfraim.

Wiwitané Éfraim minangka sawijining pralambang umat pilihané Gusti Allah ngasta paseksèn bab pambrontakan, lan pungkasané Éfraim iku kapencaran “ping pitu” miturut Imamat selikur enem wiwit taun 723 SM nganti tumeka 1798. Ing taun 723 SM sepuluh taler lor, yaiku karajan Éfraim, (kang uga sinebut Israèl) nampi tatu pati minangka sawijining karajan ing ramalan Kitab Suci. Tatu pati mau miwiti sawijining ramalan wektu kang rampung nalika kakuwasan kapausan lan karajané nampi tatu pati ing taun 1798. Tatu pati tumrap kakuwasan kapausan ing taun 1798 iku nglambangaké tiba pungkasan Babil nalika ratu saka lor bakal “tumeka ing pungkasané, lan ora ana kang bakal nulungi dhèwèké” ing Dhanièl pasal sewelas ayat patang puluh lima. Pambrontakan lan rubuhé Babil ing dina-dina pungkasan wis dilambangaké déning pambrontakan lan rubuhé kakuwasan kapausan ing taun 1798, kang sabanjuré dilambangaké déning pambrontakan lan rubuhé karajan Éfraim (Israèl) ing taun 723 SM, kang uga dilambangaké déning pambrontakan Yusuf marang ilham kenabian saka bapakné kaya kang katuduhaké ing pungkasané Purwaning Dumadi.

Pambrontakan kang dipralambangaké déning Efraim diwiwiti saka pambrontakan bapaké (Yusuf) marang bapaké dhéwé (Yakub). Ing pungkasané iku nuntun marang pambrontakan sepuluh taler lor, kang banjur nuntun marang “pepencaran kang dipralambangaké” minangka “ping pitu” ing Imamat likur enem. Mangsa nalika karajan lor kasebar kapérang dadi rong mangsa. Siji mangsa mungkasi ing taun 538, mangsa sabanjuré mungkasi ing taun 1798, lan kabèh mau nuding marang pekabaran kang dibukak segelé sakdurungé mangsa kasempatan katutup ing kitab Wahyu. Pekabaran iku nélakaké rubuh pungkasané Babul. Ing saben pratandha dalan sajarah kenabiané Efraim, pambrontakan ditandhani. Mangkono uga pambrontakan murid kang kaping telulas, yaiku Yudas Iskariot. Iki minangka loro saka para seksi kang mratélakaké angka telulas minangka pralambang pambrontakan. Nanging ora siji waé saka kayektèn-kayektèn suci iki bisa dimangertèni manawa wong ora madeg ing dhasar Adventisme kang dibangun ing ndhuwur kayektèn kapisan kang ditemokaké déning Miller lan kayektèn kapisan kang dibuwang déning Adventisme.

Pungkasaning Purwaning Dumadi cocog karo sakabèhé garis liyane sing wis kita rembag. Minangka kasimpulan:

Ing wiwitan, Tritunggal swarga, yaiku Sang Rama, Sang Putra, lan Sang Roh Suci, nyekseni nitahakening langit lan bumi kang katindakaké déning Sang Putra, kang uga iku Sang Sabda. Sang Sabda dados saluran panyawijining pawartos saking Sang Rama dhateng manungsa, lan Sang Sabda punika satunggal-satunggalipun margi tumrap manungsa kanggé sesambungan kaliyan Sang Rama. Pawartosipun Sang Rama dipunparingaké déning Sang Putra dhateng malaékat Gabriel, ingkang nggantos Lucifer (sang pambekta pepadhang) sasampunipun pambrontakanipun Lucifer wonten ing swarga. Gabriel nampi pepadhang, utawi pawartos, lajeng ngaturaké punika dhateng satunggaling nabi, ingkang dados titah suci kang katugasi maringaké pawartos saking Sang Rama dhateng kulawarga titah kang sampun rubeda. Pawartos ingkang dipunparingaké dhateng nabi punika kapacak kanthi tinulis, lajeng dipunaturaké dhateng manungsa. Ing saben undhak-undhakaning tata

panyawijining pawartos punika, pawartos punika suci, lan awit saking punika para nabi, sanadyan minangka manungsa rubeda, kedah suci. Nalika pawartos suci punika dipunserahaké dhateng tanganing kamanungsan kang rubeda, kamanungsan gadhah kamungkinan ngasta pawartos suci punika kanthi tangan ingkang boten kasucèkaké. Mila, pepadhanging pawartos suci punika ngasilaké pepadhang saha pepeteng. Nalika pawartos punika katampi déning para anggota kulawarganing manungsa rubeda, wonten ing jeroning pawartos punika kakandhut daya nitahaké kang sami persis kaliyan daya ingkang nitahaké samukawis, yaiku daya ingkang mbeneraké titah punika. Wiwitaning tata panyawijining pawartos punika nggambaraken pungkasaning tata panyawijining pawartos. Pramila, manawi pawartos punika kapireng, kabaca, lan katetepaké, pawartos punika nitahaké malih kamanungsan kang rubeda dados seraping Sang Putra.

Rahayu wong kang maca, lan wong-wong kang ngrungokake tembung-tembunging wangsit iki, sarta ngugemi samubarang kang katulis ana ing jerone; awit wektune wus caket. Wahyu 1:3.

Yokanan nggambarake umat manungsa kang wis tiba ing “dina-dina wekasan” saka pengadilan panaliten, kang krungu sawijining swara ana ing wingkingé lan banjur mbalik supaya nampani pawarta kang nuntun marang jaman biyèn. Wong-wong kang nampani lan ndadèkaké pawarta iku dudu mung sapérangan saka uripé, nanging mungguhé dadi uripé kabèh, ing kono lan nalika iku uga kabeneraké. Dadi kabeneraké iku ateges dadi kasucèkaké. Nalika wong-wong kang maca lan krungu pawarta kang dikirim saka Sang Rama nampani pawarta iku lan banjur dadi kasucèkaké, iku kelakon lumantar daya nitahaké kang ana sajroning pawarta mau. Daya nitahaké iku ngrampungaké pakaryan mbeneraké manungsa, nalika manungsa pracaya kaya Abraham biyèn. Pawarta iku mulang wong-wong mau supaya mbalik lan ngrungokaké swara saka wingking, kang nuntun marang dalan-dalan kuna, yaiku kayektèn-kayektèn dhasar. Pawarta iku nuntun wong-wong mau marang sakèhé kayektèn, lan nalika padha lumaku ing dalan-dalan kuna mau, padha lumaku ana ing dalané wong-wong kang wis kabeneraké.

Nanging dalané wong mursid iku kaya pepadhang kang sumorot, kang saya padhang saya cetha nganti tekan awan sampurna. Dalané wong duraka iku kaya pepeteng; padha ora sumurup apa kang dadi sandhungané. He anakku, gatekna pangandikaku; cedhakna kupingmu marang tetembunganku. Aja nganti iku sirna saka pangrunonmu; simpnen ana ing satengahé atimu. Awit iku dadi urip tumrap wong kang nemu iku, lan dadi kaséhatan tumrap kabèh dagingé. Jaganen atimu kalawan sakèhé katertingan; awit saka ing kono metu sumber-sumbering urip. Adohana saka kowé tutuk kang bengkong, lan lambé kang nyimpang adohna saka kowé. Mripatmu muga nyawang terus marang ngarep, lan kelopak mripatmu muga mandeng lurus ana ing sangarepmu. Titenana dalan kang diliwati sikilmu, lan muga sakehing lakumu katetepaké. Aja nyimpang nengen utawa ngiwa; singkirna sikilmu saka ala. Wulang Bebasan 4:18–27.

Wong-wong kang kabeneraké déning piwulang kang kasampèkaké lumaku ana ing dalan kang nglambangaké pepadhang kang tansah saya tambah padhang, nanging pepadhang iku

piyambak ndadèkaké dalané wong duraka saya peteng salarasé. Pepadhang misah saka pepeteng. Kuwasa nitahaké kang maréntah supaya ana pepadhang ing wiwitan nuwuhaké pangaruh kang padha marang manungsa ing wekasan kaya pepadhang ing wiwitan biyèn. Golongan kang ora gelem ngrungokaké swara saka mburi, lan marga saka iku milih lumaku ing dalan kang wis dipetengi, “kesandhung” ing Sabdané, awit padha kesandhung ana ing watu dhasar, watu lawas kang wis kabukten. Swara iku Alfa lan Omega, lan nalika wong-wong kang kabeneraké krungu tembung-tembung iku lan ngluluhaké atiné marang tembung-tembung iku, padha nyimpen tembung-tembung iku ana ing satengahing atiné, awit Alfa lan Omega mbalèkaké atiné marang para leluhur, (biyèn) lan atiné para leluhur nuding marang wekasan.

Dalane wong mursid iku lurus; Paduka, ingkang Mahalurus, nimbang margane wong mursid. Inggih, wonten ing dalan pangadilan Paduka, dhuh Pangeran Yehuwah, kawula sampun ngentosi Paduka; pepénginaning nyawa kawula tumuju dhateng asma Paduka lan dhateng pangènget-ènget dhateng Paduka. Kalawan nyawa kawula, kawula ngénggalaken Paduka ing wayah wengi; inggih, kalawan roh kawula ing salebeting kawula, kawula badhé ngupados Paduka wiwit énjing; awit manawi pangadilan Paduka wonten ing bumi, para pandhudhuking jagad badhé sinau kabeneran. Yesaya 26:7-9.

Gusti Allah nimbang, utawa Panjenengané ngadili, wong-wong kang lumaku ana ing dalané para wong adil, lan Panjenengané nindakaké mangkono ing “wektu pungkasan” nalika paukuman-paukumané ana ing bumi. Para wong adil iku yaiku wong-wong kang wis ngentèni Gusti, minangka kacumulèkané wektu tundha ing pasemon babagan sepuluh prawan. Pepénginané wong-wong kang lumaku ing dalan kawruh kang saya tambah iku, yaiku supaya éntuk pangerten kang saya ageng lan saya jero ngenani asmane Gusti Allah, yaiku wataké Panjenengané. Wong-wong kang wis ngentèni Gustiné iku, ya iku wong-wong kang martakaké piweling pungkasan, awit wong-wong iku lah kang martakaké Pambengoking Tengah Wengi, kang temenan minangka pesen internal kang kapisan saka Wahyu wolulas, kang banjur disusul déning pesen kang kapindho, yaiku pesen eksternal.

Sawisé prakara-prakara iku aku weruh malaékat liyané tumurun saka swarga, kagungan pangwasa gedhé; lan bumi padhang dening kamulyané. Lan dhèwèké sesambat kanthi rosa nganggo swara banter, mangkéné, Babil gedhé wis rubuh, wis rubuh, lan wis dadi papan dunungé dhemit-dhemit, lan pakunjarané saben roh ala, lan kurungané saben manuk najis lan sengit. Awit sakehing bangsa wis padha ngombé anggur bebenduné cabulé, lan para ratu ing bumi wis padha laku jina karo dhèwèké, lan para sudagar ing bumi wis dadi sugih marga saka kalubèraning kanikmatané. Lan aku krungu swara liyané saka swarga, mangkéné, Padha metua saka ing kono, hé umat-Ku, supaya kowé aja nganti padha melu dosané, lan supaya kowé aja nganti kataman pageblug-pageblugé. Wahyu 18:1-4.

Nalika malaékat saka Wahyu wolulas tumurun ing tanggal 11 September 2001, gréja Advent Hari Ketujuh nampik panggilan pungkasané kanggo bali marang dalan-dalan lawas. Sawisé kuwi, gréja mau ora manèh dadi sungu Protestanisme sejati ing Amérika Sarékat. Ing wektu

iku banjur diwiwiti sawijining prosès pangujian tumrap wong-wong kang milih nampani pesen saka swara kang kuwat iku lan mangané, kaya kang dilambangaké déning Yokanan nalika malaékat saka Wahyu sepuluh tumurun ing wiwitan Adventisme ing tanggal 11 Agustus 1840. Bangsa rohani kang wis nampani jubah Protestanisme sejati nalika pesen malaékat kapisan ditampik, banjur ngetutaké tapak-langkah Protestanisme murtad ing wiwitan Adventisme.

Tanduk Protestan kang sejati banjur diparingaké marang wong-wong sing nampani piwulang ana ing kitab cilik kang ana ing tangané malaékat ing Wahyu sepuluh. Proses panggodhane ing wiwitané Adventisme wiwit taun 1840 nganti 1844 nggambaraké sawijining proses panggodhane ing pungkasané Adventisme wiwit 11 September 2001 nganti hukum Minggu ing Amérika Sarékat. Ing sajroning sajarah kapisan taun 1840 nganti 1844, lan proses panggodhane kang diwiwiti tanggal 11 September 2001, tinandhani ana peralihan dispensasional saka golongan pracaya sadurungé kang nyekel kalungguhan Protestantisme, marang golongan pracaya anyar kang nampani kalungguhan Protestantisme sejati.

Sing luwih wigati tumrap panimbang kita bab dalan wong-wong kang wis kabeneraké yaiku yèn ana sawijining kuciwa ing sajroning sajarah iku, kang nandhani wiwitaning mangsa tundha. Wong-wong setya ngentèni Gustiné ing mangsa iku, kang pungkasané kanthi kabukaké segelé piwulang Bab Pambengok Tengah Wengi. Proses pangujian iku ing wiwitaning Adventisme rampung nalika piwulang Bab Pambengok Tengah Wengi katuntasan ing tanggal 22 Oktober 1844. Proses pangujian ing pungkasan katuntasan tumrap wong-wong kang dipralambangaké déning Yokanan nalika ana angger-angger dina Minggu ing Amérika Sarékat. Piwulang Bab Pambengok Tengah Wengi ing pungkasan bakal katuntasan padha kaya ing wiwitan, lan ing wiwitaning Adventisme piwulang Bab Pambengok Tengah Wengi wis kabukak segelé sadurungé prosès pangujian ditutup. Piwulang Bab Pambengok Tengah Wengi ing wiwitan iku saiki lagi dibukak segelé ing pungkasan.

Para prawan wicaksana kang kabeneraké lumebu ing prajanjèn karo Gusti Allah nalika para prawan bodho kang ala lumebu ing prajanjèn pati.

Panjenengané ngandika marang wong-wong mau: “Iki panggonan pangaso kang nganggo iki kowé bisa marèkaké wong sing kesel supaya ngaso; lan iki pangayoman kang nyegeraké”; nanging wong-wong mau padha ora gelem ngrungokaké. Nanging pangandikané Pangéran tumrap wong-wong mau dadi pepakon demi pepakon, pepakon demi pepakon; larik demi larik, larik demi larik; ana sethithik ing kéné, lan ana sethithik ing kana; supaya wong-wong mau padha lunga, banjur kesandhung tiba ngungkuri, lan remuk, lan kejerat, lan katangkep. Mulané rungokna pangandikané Pangéran, hé para wong sing gumunggung lan nyenyamah, sing mrentah bangsa iki kang ana ing Yérusalèm. Awit kowé wis padha kandha: “Aku wis gawé prejanjian karo pati, lan karo jagading pati aku wis padha sarujuk; manawa pecut banjir kang nglimputi iku liwat, iku ora bakal tekan marang aku; awit goroh wis dakdadèkaké pangungsènku, lan ing sangisoré kasunyatan palsu aku ndhelikaké awakku.” Mulané mangkéné pangandikané

Gusti Allah: “Lah, Aku masang ana ing Sion sawijining watu dadi dhasar, watu kang wis kabukten, watu pojok kang aji, dhasar kang mesthi: sapa sing pracaya ora bakal kesusu.” Yesaya 28:12–16.

Wong-wong kang wis kabeneraké nggawa piwulang suci bab Panguwuh Wengi Têngah marang pasamuwan, lan sawisé iku padha martakaké piwulang swara kapindho nalika padha nimbali umat manungsa supaya metu saka Babil.

“Mangkono ing pakaryan pungkasan kanggo pepènget marang jagad, ana loro panggilan kang béda kang katindakaké marang pasamuwan-pasamuwan. Pesené malaékat kapindho yaiku, ‘Babil wis rubuh, wis rubuh, kutha gedhé iku, awit dhèwèké wis ndadèkaké sakehing bangsa ngombé saka anggur bebenduning laku jina-né.’ Lan ing sesambaté sora saka pesené malaékat katelu, kaprungu swara saka swarga ngandika, ‘Padha metua saka ing kono, hé umat-Ku, supaya kowé aja nganti mèlu kaluputan-kaluputané, lan supaya kowé aja nganti kataman pageblug-pageblugé. Awit dosa-dosané wis nggayuh tekan swarga, lan Gusti Allah wus éling marang pialané-pialané.’” *Review and Herald*, December 6, 1892.

Wong-wong kang metu saka Babil lan gabung karo wong-wong kang lumaku ing dalaning wong mursid, ditampi mlebu ing kawanan lumantar banyuning baptisan kang dilambangaké déning asmaning tritunggal swarga. Wong-wong kang kaanggep bener, manawa iku wong-wong kang saiki lagi krungu wewarta kang dipasrahaké marang Yokanan ing Patmos, utawa wong-wong kang sawisé iku kawundang metu saka Babil, kabèh padha kabeneraké kanthi nampani Roh Suci. Panyawijining kaallahaning Roh Suci lan kamanungsaning manungsa iku kawujud, kaya kang kaaturaké minangka tuladha nalika Kristus ngagem sipat kamanungsan marang sarirané. Satus patang puluh papat ewu iku dilambangaké ana ing sajroning loro seksi, yaiku rolas putraning Yakub lan rolas muriding Kristus. Wong duraka dilambangaké déning taler kaping telulas lan murid kaping telulas. Loro-loroné “kaping telulas” ing saben gambaran iku kawundang supaya dadi imam tumrap Gusti Allah, lan wong-wong kang nampik panggilan iku dilambangaké déning Esau, déné adhine kang luwih enom, yaiku Yakub, nglambangaké wong-wong kang nampani panggilan iku. Esau lan Yakub padha-padha nglambangaké Adventis Poé Kapitu Laodikia ing wekasaning jagad. Sawijining golongan nampani pesen suci kang diwedharaké lumantar tulisan-tulisan nabi lan diowahi dadi Israel, déné Esau tetep nyekel jenengé.

Mesthi waé isih ana luwih akèh manèh ing sangang larik ngenani Alpha lan Omega iki, awit iki mung sawijining ringkesan cekak bab wiwitan lan pungkasan ing Sabdaning Allah.

Sangang larik sajarah, nggambarake sajarah-sajarah kenabian wiwit saka titah tumeka Rawhipun kaping Kalih. Kabeh sangang larik kenabian babagan wiwitan lan pungkasan iki kagandhèng kanthi langsung karo telung ayat kapisan ing Wahyu pasal telu. Telung ayat mau nedahaké yèn Wahyuipun Gusti Yesus Kristus, kang dibikak segelé sakdurungé mangsa pengadilan kasempatan katutup, iku minangka pratandha panguwaosipun Allah ing nitahaké. Panguwaos apa manèh kang bisa nyusun paseksèn kang ruwet lan sesambungan raket mangkono saka warna-warna seksi, kang maringaké paseksèné wiwit jamanipun Musa

nganti tekan jamanipun Yohanes Sang Pawahyu?

Copoten sepatumu, awit iki lemah suci.